

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 30 kwietnia 2024 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin – Niemcy) – postępowanie karne przeciwko M.N.

[(Sprawa C-670/22, M.N. (EncroChat)]⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Dyrektywa 2014/41/UE – Europejski nakaz dochodzeniowy w sprawach karnych – Uzyskanie materiału dowodowego, którym właściwe organy państwa wykonującego już dysponują – Warunki wydania – Usługa szyfrowanej komunikacji – EncroChat – Konieczność wydania nakazu przez sędziego – Wykorzystanie materiału dowodowego uzyskanego z naruszeniem prawa Unii)

(C/2024/3723)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Berlin

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

M.N.

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 1 oraz art. 2 lit. c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych

należy interpretować w ten sposób, że:

europejski nakaz dochodzeniowy mający na celu przekazanie materiału dowodowego, którym właściwe organy państwa wykonującego już dysponują, nie musi być koniecznie wydany przez sędziego, jeżeli zgodnie z prawem państwa wydającego w postępowaniu czysto wewnętrznym w tym państwie pierwotne gromadzenie materiału dowodowego powinien być zarządzić sędzia, lecz że prokurator jest właściwy do zarządzenia przekazania rzeczzonego materiału dowodowego.

- 2) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 2014/41

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie temu, aby europejski nakaz dochodzeniowy mający na celu przekazanie materiału dowodowego, którym właściwe organy państwa wykonującego już dysponują, wydał prokurator, jeżeli ów materiał dowodowy został pozyskany w następstwie przechwycenia przez te organy, na terytorium państwa wydającego, przekazów telekomunikacyjnych wszystkich użytkowników telefonów komórkowych pozwalających, dzięki specjalnemu oprogramowaniu i zmodyfikowaniu urządzenia, na korzystanie z szyfrowanej komunikacji typu end-to-end, pod warunkiem że nakaz ów spełnia wszystkie warunki przewidziane w stosownym wypadku w prawie państwa wydającego w odniesieniu do przekazywania takiego materiału dowodowego w sytuacji czysto wewnętrznej w tym państwie.

- 3) Artykuł 31 dyrektywy 2014/41

należy interpretować w ten sposób, że:

czynność związana z niejawnym dostaniem się do urządzeń końcowych, mająca na celu wydobycie danych o ruchu, lokalizacji i komunikacji z usługi łączności internetowej, stanowi „przechwytywanie przekazów telekomunikacyjnych” w rozumieniu tego przepisu, o którym to przechwytywaniu należy powiadomić organ wyznaczony w tym celu przez państwo członkowskie, na którego terytorium znajduje się osoba, której dotyczy przechwytywanie. W sytuacji gdy przechwytyujące państwo członkowskie nie może zidentyfikować właściwego organu powiadamianego państwa członkowskiego, powiadomienie to można skierować do któregośkolwiek organu powiadamianego państwa członkowskiego, uznanego za stosowny przez przechwytyujące państwo członkowskie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 35 z 30.1.2023.

4) Artykuł 31 dyrektywy 2014/41

należy interpretować w ten sposób, że:

ma on również na celu ochronę praw użytkowników, których dotyczy czynność „przechwytywania przekazów telekomunikacyjnych” w rozumieniu tego przepisu.

5) Artykuł 14 ust. 7 dyrektywy 2014/41

należy interpretować w ten sposób, że:

zobowiązuje on krajowy sąd karny do odrzucenia, w ramach postępowania karnego wszczętego przeciwko osobie podejrzanej o czyny przestępcze, informacji i dowodów, jeżeli osoba ta nie jest w stanie skutecznie ustosunkować się do tych informacji oraz dowodów i jeżeli mogłyby one mieć decydujący wpływ na ocenę okoliczności faktycznych.
